

L'ULL

NUM 25

OLOT, 7 DE DESEMBRE DE 1912

TARDOR I

No's tornan originals,
ni's publican anuncis de cap mena

SI SCRIPCIO:

Provincies, 1'50 ptes; Extranjer 3 frs.
Ultramar 5 frs.

La moderna Inquisició

El Bisbe:—Ton pecat de rebeldia
ab la vida pagarás.

L'ULL— Aixó, Senyor, es un qüento
que aqui dalt no hi creiem pas.

L'ULL, en el nombre passat, deia lo següent: «Vaig imaginar-me després aquella gent en temps de pau y seguía el moviment que la joventut en massa s'havía emprés contra uns quants vells, aborts de carrera molts, y sobre tot contra quatre o cinc mangoneijadors de la població que, ab la capa del catolicisme, la ploma en la ma dreta y l'EXCOMUNIO en l'esquerra, habien sigut, fins allavors, la valla més xorca pera poguer donar un pas cap al progrés...»

La lectura de

L'ULL

HA SIGUT PROHIBIDA

En el *Boletín Oficial Eclesiástico* corresponent al dissapte passat, s'hi llegeix un edicte del Ilm. Sr. Bisbe, que diu aixís:

«Habiéndonos denunciado como peligroso para la religión y la moralidad el semanario titulado *L'Ull*, que de pocos meses á esta parte viene publicándose en la ciudad de Olot, hemos pasado algunos de sus números á dos censores de oficio, los cuales Nos han informado que en dichos números apenas hay página en que, so pretexto de llevar á Olot por las vías de ilustración y tolerancia, no se haga ostentación del mas descarado naturalismo, llegándose no pocas veces á la obscenidad, y no se pretenda poner en ridiculo á individuos del clero, ya con citas encubiertas ó declaradas, ya en grabados, y denigrándolas con embozadas calumnias; todo lo cual puede influir poderosamente en la perdición de muchos incautos, tanto mas cuanto en algún número se profesa acatamiento al dogma católico en general y en ellos se hace derroche de ingenio y de un estilo seductor.»

Deseando apartar á Nuestros amados diocesanos de pastos nocivos y conformándonos con el juicio emitido por los censores, en uso de Nuestra potestad episcopal y de la Apostólica que Nos está delegada, condenamos como escandaloso y subversivo de las ideas y sentimientos católicos el semanario *L'Ull* de Olot, y prohibimos la lectura del mismo á todos Nuestros súbditos bajo pena de pecado mortal, ordenando á cuántos conserven algún ejemplar de dicho semanario en su poder lo entreguen en Nuestra Secretaria de Cámara ó á los respectivos párrocos y confesores para su inutilización.

Dado en Gerona, á veintiocho de Noviembre de mil novecientos doce.—† FRANCISCO, Obispo de Gerona—Por mandato de Su Sria. Ilma.—Lic. *Esteban Canadell*, Secretario.

!!! "L'ULL" CONDEMNAT!!!

Cim de les espatlles d'aquell ULL tant frònera, tant aixebat y tant enredón, hi ha caigut la pesant mole d'una condemna episcopal. L'ULL, el celeberrim y barrilair ULL, l'enamorat de les xamoses nenes olotines, el nunci de les malifetes dels nostres homes de la farándula, el trovador enuusiasta de la santa senyora llibertat, ha sentit el colp furiènt del simbòlic bàcul pastoral.

Qui fi havia de dir a sa naixença, quan llensava arreu de casa nostra el gorgoreig de les rialles joves, quan aixecava banderes y enderrocava idols nafrats per la podridura, quan vivia els dies d'una vida esplendorosa y triomfant y amenisava ab cànctics y dolces harmonies les idees noves, purificant l'ambient que ns ofegava, que'n un dissapte de Novembre, el dia trenta malestruc, anés a pendre lloc en l'*Indice* diocesà?

Si, senyores y senyors, tant si ho creieu com si no ho creieu, desde la fetxa que acabem de tenir el gust de senyalar, el perinclit setmanari ullaire te'l seu seient en el hórrit *banquillo* dels condemnats. Perqué? Ah, oh uh, senyores y senyors! perqué ab un maliciós y falàs acatament del catòlic dogma, derrotxant ingeni y fent abús d'un estil sumament seductor, hem dit en les xistoses columnes nostres que'l digníssim senyor Arxiprest era l'*Amo dels altres*, que'ls llibrets pera fumar del simpàtic Carlets eran pitjors que'l paper d'estrassa—...segons perqué—, que mossén Doctor Llango nissa te la seva botiga advocada per Sant Tarugó, que'l Xato es uia nulitat: intelectual, perque hem dit, caríssims germans, que'l fresquivol Herbolzeri ha bilat dugues plomes de les tant renomades aigües de Sant Roc...

Y ara que ja hem escampat per tots els indrets del globo terraqui la episcopal condemna qu'ha sofert el nostre entranyable periòdic y les seves *rahonades* causes que l'han motivada, humilmen demanem permís a qui li correspongui donarnosel, pera preguntar si aquestes causes productores d'un efecte prohibitiu, estant incloses en el *Syllabus*, si en les santes y solemnes sessions dels Concilis Efesi, Constantinopoliti, Tridenti o en alguns dels altres celebrats en la *prehistoria* dels temps per la Santa Mare Iglesia, han considerat previsserament l'*ullarisme* com una heretgia o un cisme pertorbador de la dolsa pau que'l dogma deú haber de disfrutar. Nosaltres diem ab tota l'ignocenta confiança que sempre demostrèm per tot arreu, que ns ha sorpres en gran manera l'*anatema sit* del llustríssim Senyor Bisbe, no ns creiem jamai veürens en la trista situació d'esser uns pecadors de la ploma periodística; empró la crua realitat, tant crua com volgueu, avui ens diu de L'ULL lo que mai pensavem fos: un asquerós damnat.

Condemnada la lectura de L'ULL, condemnats els que'l llegeixin, condemnada la possessió dels exemplars, condemnats tots els que'ls comprin y se'ls guardin. Aquesta es la part dispositiva de la sentència que ha pronunciat per medi d'un edicte l'autoritat episcopal. Seguint doncs aquella màxima legal *odiosa sunt restringenda*, mirèm per ahont podem salvarnos del pecat mortal en que incorreríam si aquella disposició contrariéssim. Per de pròmpte totes les persones qu'estiguin domiciliades fora del recinte diocesà, poden comprar, llegir y guardar L'ULL sens escrupols de cap mena; estan exentes de la penalitat, car l'edicte solsament regeix pels que viuen en aquesta diòcessis.—Ja tenim un medi els d'aquí pera no caurer en pecat mortal: aixecar el vól y anar a riure fora de la provincia.—En segon lloc es prohibida la lectura ullaire.—Un altre medi fersel llegir per un que no sigui de la provincia o per un heterodoxe.—Darrerament, el cós dispositiu de l'edicte condemnatori, no inclou per res a n'els que escribim el setmanari, segurament perqué veu que ja tenim prous penes en haberlo de mantenir ab articles, xistos y demás comestibles intellectuals.—Tercer medi per permanceixer incòlumes: fersel redactor de L'ULL. Per aixó hem fet imprimir uns quants milers de farjes que servirán com a credencial del mal ofici de redactor.

Ara prou guassa, que ab lo que hem dit y lo que direm, anirèm tirant y fent més grosses les tirades, puig ab seguretat que hi haurá mes demanadissa al saber tothom que L'ULL es condemnat.

LA MALA GENT

Oh, *salaot!* La vava de mossén Pere naja ve rinososa contra nosaltres servintse d' de vantat que, titulantse *Ab qui ens*

dre?, apareix insert en l'últim nombre d'«El Deber».

La pregunta qu'ell se fa, la trovém molt natural com a conseqüencia de la mala vida que porta el periòdic d'*acció catòlica*; segurament se trob ab

L
pau y
carre
tollici
més

El
llm. S
«F
L'ULL
nos d
«ape.
haga
prete
dos,
ción
en g
D
emitit
gada
L'ULL
morta
en N.
Da
de G

Imp.

els denigrants desaires de la gent honrada que fereixen el seu orgull, segurament se dona ja compte del buit ab que'l deixan les persones que tenen un dit de fron.

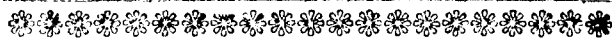
Com se vol entendre'l seu periòdic ab els contraris en idees, si es ell el gran sectari y'l periòdic de la mala fe?

Com se vol entendre ab aquell republicà de tota la vida, si ab els seus procediments y baixeses li corrompreria el cor bó que l'home pot tenir?

Com se vol entendre ab el que guardan dins de sa inteligencia rectitut y seny, prova d'ingénita bondat, si'ls partidaris seus trepitjan les lleis justes per conveniencies de partit, roban un tros de pa a n'els que com ell no pensan y, fanàtics, assassinan a mansalva pares de familia?

Ves diguent que nosaltres xarbotém les aigües polítiques per utilitat y profit nostre; ves diguent que utilisém la calumnia, la falsetat y la mentida contra els que odiém; digues, esbojerrat, que apologiém la pornografia y cinics soms reclam de les cases prostitutes, conjunina la tonta especie de que a n'el poble li aboquéu carn de capellà, deseducantillo y privantli que arribi a les fites del progrés... Com si'ls vostres corifeus, ab els *bróvings* a la mà, no escupissin el plòm mortífer descalabrant y fent cruxir les testes dels que tenen per una gloria no militar en les files trinxeiraires; com si dessota del lema que ostenteu hipòcritament, no s'hi veïessin les urpes esgarrifoses del odi concentrat, la falsa malèdicencia y'ls crueldismes dels vostres cors podrits; com si durant els setze anys que d'existencia conteu, poguessiu vanagloriause d'intervencions profitoses pera la casa pública essent aixís que sempre haveu sigut la fastigosa rémora de les benèfiques reformes ciutadanes.

No, vosaltres jamai vos podreu entendre ab la gent honrada, ab les persones de nobles sentiments, ab els homes de bona fe. Enteneuse si podeu ab els lladres y criminals, feu el joc del home vergonyant que roba del comú medis productius, apologieu y glorifiqueu els crims sagnants dels fanàtics tradicionalistes, car aixís estareu en l'element vostre; y quan no hus quedí ningú ab qui podeuse entendre, sempre trovareu el recurs d'anar ab les vostres àveriaades major-dones.

DIARI DE «L'ULL»

Dijous, 28.—A les sis del mati en *Met-Sacrest*, la *mona geperuda* y *C.^a*, comensen a llaurar en el camp de *sports* de can Carlí.—A les no sabém quantes de la tarde, l'exdirector d'«El Deber» entra a casa del nostre *Titella*; li fa un discurs

sobres lo de les *trescentes* y per últim sabém que fa dimissió del càrrec d'home de palla.

Divendres, 29.—Mossén Pere surt de casa d'en Patilles del carrer Major.—En el Teatre Principal, comensen a çarse manya pera acabar lo de les males olors y de paraula el Xato ens ofereix el *passé* que'ls que fan d'empresa ens habian retirat. Pro nosaltres més serios que mai, li contestém: *Teressito*, cap Xato ens la pinta.

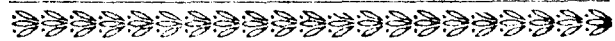
Dissapte, 30.—La Maria, l'hermosa Maria, festeja en el carreró de les Monjes a les quatre de la tarde.

Diumenge, 1 de Desembre.—S'espantin, tremolin y s'arrapin fort. Rebém a primera hora un telegrama del nostre digne corresponsal de la immortal ciutat dels setis, que diu: *Prohibida lectura Ojo. Orden Obispo*. La nostra redacció s'omplena d'antiespasmòdics y cridém: Peret, Peret, la setmana que ve aumenta la tirada.—En l'«Ideal Park» ens diverteixen divinament *Les Hispania* y *Les Cardoris. Olé!*

Dillúns, 2.—La porta de la Rectoria hi ha una colla de carretons que traginen els *Ulls* condemnats a casa l'Arxiprest.—Veïém en Biel del Pont tant elegant com sempre y fent patir cossos de llauna.—No'ls sembla que'ls llaunes soms nosaltres?

Dimars, 3.—Si «El Deber» ens veïés de la manera qu'hem de fer el *Diari*, ens tindria llástima. Ens bufém els dits de fret que tenim.—L'Herbolari encara no ha renunciat les dugues plomes d'aigua fresca de Sant Roc.—A la nit ens, toquen el pito perquè se cala *fuego*. Els de L'ULL trevallém com uns desesperats.

Dimecres, 4.—Ay, gracies a Deu qu'hem arribat a l'últim dia de la setmana ullaire.—Com que no vol ploure ni a tiros, en Puig, en Roca, en Dorca *segundo* y'l Niño, s'estiren els cabells perquè encara no poden estrenar el xubasquero.—En Tenes vol construir un abeurador en el passeig de Barcelona, perquè mai pateixin set els futbolistes fills de la *Darrera Carlínada*.

RIGOROSAMENT AUTÈNTIC

Un senyor, solter empedernit, a més de l'imprecindible *ama de llaves*, tenia un criat que pera que li volgués desempenyar com *il faut* la difícil missió de raspa ab calces, a més de la setmanada o mensualitat, li donava els trajos qu'ell, correcte *dandy*, deixava per inservibles; trajos que llevat de la corresponent taqueta, efecte de no espolsar les últimes quatre gotetes, y de la borra que'n la part posterior hi surtia, rentats y planxats semblaven un *novísimo medio de apren-*

der el francès. Pro el cas es que'l criat, en quant a la vestimenta, sempre anava atrassat d'una estació, es a dir: al hivern portava trajo d'estiu y al estiu trajo d'hivern.

Doncs *bueno*; un hivern d'aquells en que'l fret apreta de debó, s'estava el criat petant de dents y recargolantse de fret, boy esperant al amo, quan de sobte arribá aquet lluint un *gabán* de pells a la *derniere*, un tern esplendent forrat de baieta y ensenyant només de la seva graciosíssima figura l'excessiu apendice nassal. Ab una flema de despreocupat, diu a n'el seu fidel servidor: —Ab tot y'l fret que fa,estic calent de per tot arreu menys de la punta del nas.—A lo que contestá el criat:—Doncs jo estic complertament fret de per tot arreu, menys del forat de... *l'ull*; de manera que si vosté'm fica el nas al forat, vosté estará calent de per tot y jo tot ho tindré fret.

ULLADES DE LA SETMANA

Una de les senyoretetes més hermoses que ha contemplat la fina vista humana, s'estava dillúns passat esperant el seu xicot en la porta principal de l'Església de les Monjes. La raspa que l'acompanyava, treia el nas de tant en tant per el cantó de cà la Xica, ab objecte de veure si venia el *deseado*. Com que feia un fret d'aquells que fan petar les dents, les dugues agraciades femelletes, —car la raspa també era jove y estupendament catxonda—, pera entretenir el temps d'espera y ferse passar el fret, se abrassaven y petonejaven d'una manera tant sorollosa, que cridà l'atenció del célebre *Taulé* que *iluminat* per allí passava en aquells moments. S'atansá sigilosament vora la parella lesbiana y al donarsen elles compte sentiren ab el consegüent espant, qu'ell aixís parlava:—Noyes, no hus espanteu que jo mentrestant podré xiular ab gust.

Una de les *ullades* de la setmana passada, feu el miracle de que's creiessin aludits els tranquils individus que forman l'honorable y benemèrita societat del *Carro del vi*, en un sentit qu'ells consideraren ofensiu. Si val la nostra paraula, consti que no teniam ni tindrém mai cap intenció de ferir la suceptibilitat del vehicol vinalal, puig estém segurs que la població d'Olot espera d'ells grans sacrificis pel seu be, y ja se sab que nosaltres soms *Olot*, es a dir els *Amos*.

Está vist que'l *sentit comú*, aquest sentit tant mal anomenat per quan la principal característica es la seva raresa, se refugia en aquets temps de pseudu ilustració y de condemnes episcopals de a tres el quarto, en la classe més humil, en la que

lliure son cervell del enfarfec de lectures mal pa-hídes, discorra ab la tranquilat y llógica natural a un cor bo y cap claríssim.

S'ens ocorregueren aquestes filosofies d'estar per casa y dugues de qualsevol pastor d'ànimes de canti, al sentir l'altre dia un breu diálec entre dugues dónes del poble ab posats de beaiata espantada l'una y l'altre ab els aires desinvolts de dóna a la moderna. Deia la primera ab candorosa bona fé:—Ara veieu! jo no se pas perque'l Senyor Bisbe, sapiguent que aquest diariot es tant dolent—parla an de L'ULL—vol que li enviïn tots els *numbros* que la gent tingui.— Sempre serás una ignossentassa!—li contestestá l'altre—ah, burra! sabs que's aixó? es perque ell no te tota la colecció.

Salut benemèrit *Carro del vi*! Salut, tranquil *Carro del aiguardent*! Salut també per vosaltres, els de L'ULL! Salut, en una paraula, pera tots els que no conformes en que'l sol surti al matí, protestan d'aquest intolerable estat de coses, fent companyia als que felissos corrém de nits pels carrers de nostra pacífica ciutat. Per tots vosaltres que feu visites a vostres estimades coneixenses a altes hores nocturnes, aprofitant la platejada claror de la lluna y millor encara de la fosca amiga y confidenta dels enamorats; per vosaltres *serenos* honoraris, sense sou y sense *alabado sea Dios*, son avui les nostres alabanses. Vosaltres y nosaltres, oh macos ciutadans, soms sempre'ls primers en acudir a donar auxili en qualsevol cas ingrat, sigui foc, sigui un mal part, sigui lo que vulgui, lo mateix disposats a fer cadena galleda en má, que anar corrents a buscar la llevadora.

Ciutat d'Olot! pots estar ben tranquila, puig mentres tos pacífics ciutadans gosan del repós que's mereixen per la passada jornada de treball, o s'esforsan adelarats pera donar robustos fills a l'estimada patria, hi ha qui vetlla ton son, oits alerta al pito anunciador del reclamat *socorro*. Viscan els habitants de la Lluna..!

Si hem parlat aixís, es degut a una epístola rebuda d'un dels interessats en l'incendi del dimars, que dona les gracies a n'els de L'ULL per quan ab gran valentia contribuiren a la seva extinció; pro com que no volém tota la gloria per nosaltres, participants de les bones gracies a les honorables entitats del *Carro del vi* y'l *Carro del aiguardent*, perque també llurs individus hi posaren el coll, els braços y les cames.

Tot sigui per la santa causa que tots defensém.

NU.
No

Msn. LI

